

Ето тая година то какъ се отвори:

Още на 14 окт. бѣха пристигнали отъ провинцията почти всички депутати (прѣдставители).

На 15 — Въ 9 и полов. часа прѣди обѣдъ войницитѣ се наредиха отъ двореца по ул. „Царь Освободитель“ и около народното събрание.

Още въ 10 и пол. часа народнитѣ прѣдставители бѣха въ засѣдателната зала. Мѣстата за публиката и вѣстникаритѣ бѣха сжщо пълни. Въ това врѣме почнаха да пристигатъ министритѣ и пълномощнитѣ министри на чуждитѣ държави.

Точно въ 11 ч. 21 топовни гърмежи извѣстиха тръгването на царя отъ двореца. Малко слѣдъ това се зададоха въ каляска царицата, княгинитѣ Евдокия и Надежда. Прѣстолонаслѣдникътъ не бѣше въ София.

Както княгинитѣ, така и царицата, при входа на народното събрание бѣха поздравени отъ министерския съвѣтъ, отъ дѣто тѣ отидоха въ царската ложа.

Най-сетнѣ пристигна и царя, поздравяванъ отъ войницитѣ и народа. При вратата на Народното събрание царя биде посрѣщнатъ отъ министерския съвѣтъ.

Пристигането на царя въ събранието се съобрази отъ г. министръ-прѣседателя.

При влизането на царя въ засѣдателната зала народнитѣ прѣдставители викаха „ура!“ Бурни ржкоплѣскания и „ура“ продължаваха да изпълватъ залата, докато царътъ бавно вървящъ и покланящъ си отиде и се качи на трона. Царя прочете тронно слово, съ което поздравява народнитѣ прѣдставители, съобщава имъ, че държавата живѣе приетелски съ другитѣ държави, каза имъ, че има нужда отъ добри и полезни закони за народния поминѣкъ.

Слѣдъ това той си излѣзе. Народнитѣ прѣдставители дадоха клетва, че ще се грижатъ за доброто на народа и слѣдъ туй си избраха единъ